

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- 1) ustalenie, że Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom określonym w art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EEG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie siedlisk przyrodniczych”), ponieważ:
 - nie wyznaczyła w możliwie najkrótszym terminie, lecz nie później niż w ciągu sześciu lat, jako specjalnych obszarów ochrony (zwanym dalej „SOO”), 194 z łącznie 229 terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, zgodnie z decyzjami 2009/93/WE, 2009/91/WE i 2009/92/WE z dnia 12 grudnia 2008 r. i z decyzją 2013/23/UE z dnia 16 listopada 2012 r.;
 - systematycznie i trwale nie spełnia swojego zobowiązania do określenia specyficznych dla obszarów szczegółowych założeń ochrony;
 - systematycznie i trwale nie spełnia swojego zobowiązania do określenia niezbędnych środków ochronnych, które spełniałyby wymogi ekologiczne dotyczące rodzajów siedlisk przyrodniczych określonych w załączniku I oraz gatunków określonych w załączniku II, spotykanych w tym rejonie, i
 - nie dokonała prawidłowej transpozycji art. 6 ust. 1 do krajowego ustawodawstwa;
- 2) obciążenie Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa dotyczy nieprawidłowej transpozycji art. 6 ust. 1 i nieprawidłowego stosowania art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 1 dyrektywy w sprawie siedlisk przyrodniczych przez Bułgarię.

Artykuł 4 ust. 4 dyrektywy w sprawie siedlisk przyrodniczych wymaga, *inter alia*, jeśli dany teren został uznany za teren mający znaczenie dla Wspólnoty zgodnie z procedurą określoną w art. 4 ust. 2, by odpowiednie państwo członkowskie wyznaczyło ten teren jako SOO w możliwie najkrótszym terminie, lecz nie później niż w ciągu sześciu lat. W wyroku wydanym w sprawie C-849/19, Komisja/Grecja (EU:C:2020:1047), Trybunał wyjaśnił, że państwa członkowskie są również zobowiązane do określenia konkretnych założeń ochrony każdego SOO. Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy w sprawie siedlisk przyrodniczych stanowi, że w ramach SOO państwa członkowskie tworzą konieczne środki ochronne obejmujące, jeśli zaistnieje taka potrzeba, odpowiednie plany zagospodarowania opracowane specjalnie dla tych terenów bądź zintegrowane z innymi planami rozwoju oraz odpowiednie środki ustawowe, administracyjne lub umowne, odpowiadające ekologicznym wymaganiom typów siedlisk przyrodniczych, wymienionych w załączniku I, lub gatunków, wymienionych w załączniku II, żyjących na tych terenach.

Komisja jest zdania, że Republika Bułgarii nie wykonała swoich zobowiązań wynikających z wyżej wspomnianych przepisów dotyczących: określenia SOO w wymaganym terminie; określenia specyficznych dla obszarów szczegółowych założeń ochrony; określenia niezbędnych środków ochronnych; oraz prawidłowej transpozycji do krajowego ustawodawstwa art. 6 ust. 1 dyrektywy w sprawie siedlisk przyrodniczych.

⁽¹⁾ Dz.U. 1992, L 206, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2022 r. – Komisja Europejska/Rumunia

(Sprawa C-109/22)

(2022/C 148/25)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Nicolae, E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rumunia

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że nie podejmując wszystkich środków niezbędnych w celu zastosowania się do wyroku Trybunału w sprawie C-301/17, Komisja/Rumunia⁽¹⁾, Rumunia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy 260 ust. 1 TFUE;

- nałożenie na Rumunię, zgodnie z art. 260 ust. 2 TFUE okresowej kary pieniężnej w kwocie 29 781,30 EUR za naruszenie obowiązku przyjęcia środków niezbędnych w celu zastosowania się do wyroku w sprawie C-301/17, Komisja/Rumunia, za każdy dzień opóźnienia począwszy od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia przyjęcia wszystkich środków niezbędnych w celu zastosowania się do wyroku w sprawie C-301/17, Komisja/Rumunia;
- nałożenie na Rumunię, zgodnie z art. 260 ust. 2 TFUE ryczałtu w wysokości 3 311,50 EUR dziennie, pomnożonego przez liczbę dni upływających między dniem następującym po dniu ogłoszenia wyroku w sprawie C-301/17, Komisja/Rumunia, a dniem, w którym Rumunia przyjmie wszystkie środki niezbędne do zastosowania się do tego wyroku lub – gdyby Rumunia nie miała przyjąć tych środków – dniem ogłoszenia wyroku Trybunału w niniejszej sprawie, z zastrzeżeniem przekroczenia minimalnej kwoty ryczałtu w wysokości 1 643 000 EUR;
- obciążenie Rumuni kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga wniesiona przez Komisję Europejską przeciwko Rumunii dotyczy naruszenia przez to państwo członkowskie obowiązku przyjęcia wszystkich niezbędnych środków w celu zastosowania się do wyroku Trybunału w sprawie C-301/17, gdyż 44 składowiska odpadów z 68 składowisk odpadów, których dotyczy ten wyrok nie zostały jeszcze zamknięte zgodnie z dyrektywą Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów ⁽¹⁾.

Komisja twierdzi, że w celu uzasadnienia niezastosowania się do wyroku Trybunału Rumunia nie może powołać się na sytuacje czysto wewnętrzne, takie jak konieczność przeprowadzenia badań wykonalności, przeprowadzenie wyłączenia, postępowań administracyjnych lub niepodjęcie koniecznych działań ze strony podmiotów gospodarczych, zarządzających odnośnymi składowiskami odpadów.

W rezultacie Komisja proponuje z uwagi na niezastosowanie się do wyroku Trybunału nałożenie na Rumunię okresowej kary pieniężnej w kwocie 29 781,30 EUR za każdy dzień opóźnienia począwszy od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia przyjęcia wszystkich środków niezbędnych do zastosowania się do wyroku w sprawie C-301/17. Dla zapewnienia, że postępy poczynione przez Rumunię będą mogły być monitorowane, sprawdzane i uwzględniane Komisja proponuje, aby kara pieniężna za każdy dzień zwłoki była obliczana za każdy 6-miesięczny okres zwłoki w przyjęciu środków niezbędnych do zastosowania się do wyroku Trybunału w sprawie C-301/17, z zastosowaniem degresywnej formuły, zgodnie z którą całkowita kwota za dany okres zostaje pomniejszona o odsetek, odpowiadający proporcjonalnie liczbie wysypisk odpadów, które zostały dostosowane do przepisów dyrektywy 1999/31.

Komisja wnosi ponadto o nałożenie na Rumunię ryczałtu w wysokości 3 311,50 EUR dziennie, pomnożonego przez liczbę dni upływających między dniem następującym po dniu ogłoszenia wyroku w sprawie C-301/17 a dniem, w którym Rumunia przyjmie wszystkie środki niezbędne do zastosowania się do tego wyroku lub – gdyby Rumunia nie miała przyjąć tych środków – dniem ogłoszenia wyroku Trybunału w niniejszej sprawie, z zastrzeżeniem przekroczenia minimalnej kwoty ryczałtu w wysokości 1 643 000 EUR.

Wysokość tej kary została określona z uwzględnieniem wagi naruszenia, czasu jego trwania, a także konieczności zapewnienia skutku odstraszającego kar, na podstawie zdolności płatniczej tego państwa członkowskiego poprzez zastosowanie współczynnika „n”.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 18 października 2018 r., Komisja/Rumunia (C-301/17, EU:C:2018:846).

⁽²⁾ Dz.U.1999, L 182, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-116/22)

(2022/C 148/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i M. Noll-Ehlers, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec